

Два су пута до вечности. Један је онај којим је Новак Ђоковић већ прошао – нико никад као он није био успешан у спорту којим се бави. Други пут је онај којим Ђоковић сада невољно корача и којим разбија мит о тенису као о господском, белом спорту; мит да су у спорту сви једнаки; мит да је спорт по дефиницији фер-плеј; мит да је солидарност нешто што се у спорту подразумева.

Привилегија је разговарати са Новаком Ђоковићем, а разговарати с њим у тренутку када после 18 година савшеног понашања први пут делује као врхунски жонглер који је бацио лопте у ваздух а да није сигуран да их све ухватити јесте и привилегија и одговорност.

Како сте? Има она изрека да све прође и да ће се све једном звати јуче. Је ли прошло?

Па и јесте и није. Хвала на питању. Осећам се боље него што је то био случај док сам боравио у Аустралији. Живот иде даље, имам двоје деце и имам много тога и ван тениса што ме радује и чему је потребна моја пуна пажња, али исто тако и дан-данас доживљавам чудан осећај који нисам имао раније, због свих минулих дешавања у последњих месец дана.

Шта мислите, једног дана када завршите каријеру, да ли ћете Аустралију памтити по лепом, да ли ћете Мелбурн памтити као место где сте први пут освојили гренд слем и играли онај чувени, епски дуел са Надалом, можда и најдужи меч у историји финала гренд слема, или по ружном, по овоме што Вам се сада десило?

Увек ћу га се сећати по лепим стварима, јер сам ипак много незаборавних професионално тениских, а и личних лепих момената доживео у тој земљи. И независно од овога што се догодило, ја немам ништа против народа Аустралије. Напротив. Имам јако лепу конекцију са љубитељима тениса и спорта, и уопште са народом у Аустралији; сами резултати су просто доказ како се осећам сваки пут када одем у Аустралију. Наравно да је све ово што се издогађало било потпуно неочекивано. И наравно да је то тешко заборавити, али ја просто желим да се вратим у Аустралију у будућности, желим да поново играм на Род Лејвер арени, која је уједно и мој најуспешнији терен у каријери. Дакле, ако се не осећам добро на одређеном месту, просто је немогуће да постижем резултате какве сам бележио у прошлости у Аустралији.

Када говорите где се добро осећате, занимљив избор за одмор сте направили после свега овога. Ђоковићи су из Јасеновог Поља, то је место између Плужина и Никшића, то је Стара Херцеговина. Јесте ли можда због тога изабрали да одмор проведете у Црној Гори? Били сте у манастиру Острог, били сте у Пљевљима, Никшићу, Будви, Тивту...

Искористио сам прилику. Имао сам срећу да у току своје каријере јануар углавном проводим у Аустралији, где сам имао толико успешних турнира последњих петнаест година. Заправо, најуспешнијих у својој каријери имао сам баш на Аустралијен опену. Али овог пута су се отвориле две-три недеље, и имао сам могућност да обиђем завичај. Ја сам изузетно поносан на наше корене. Ђоковићи долазе из места које сте споменули, тако да сам обишао и Јасеново Поље где је некада била наша породична кућа.

Некада сте се тамо разговарали са митрополитом Амфилохијем. Овог пута, разговарали сте са митрополитом Јоаникијем.

Тако је, имао сам ту част и привилегију да седим у друштву и да упознам митрополита Јоаникија у манастиру Острог, који је једно од најсветијих места у српској православној вери. Имао сам заиста и предивне тренутке са Његовом светошћу патријархом Порфиријем на дан Светог Саве у Храму Светог Саве овде у Београду. Тако да сам мало и видао ране које сам имао и просто тражио да се мало склоним од свега, да се опоравим.

Где сте гледали финале Аустралијен опена? Били сте сада овде за Светог Саву. Ми смо навикли да вас за Светог Саву гледамо у финалу у Мелбурну. Јесте ли уопште гледали финале и за кога сте навијали?

Није ми било лако, зато што сам желео да сам будем у финалу. Међутим, морао сам, због околности, да пратим финале у кући, иако нисам желео. И иначе, када испаднем са неког турнира или на неком турниру просто не учествујем, немам навику да свакодневно пратим мечеве. Поготово у овој ситуацији која је била мало другачија од било чега што сам доживео у прошлости. Али с обзиром да су ми син и супруга здушно навијали, свако за другог играча на том мечу, ја сам просто морао да гледам са њима. Нисам све време гледао пошто је меч био дуг, имали смо разне ствари које смо тог недељног преподнева радили, али ми је било врло интересантно да посматрам њих двоје који су навијали.

Ви нисте навијали ни за кога? Ми у Србији смо, морам признати, углавном навијали за Медведева.

Разумем, разумем... Ја сам био неутралан јер, на неки начин, ко год да је победио ја сам изгубио, је ли тако? Али, у мени је преовладавала жеља да ја будем на терену, и просто сам хтео да се некако дистанцирам од превелике емотивне умешаности у читав меч. Али, за разлику од мене, супруга и син су ипак заузели своје навијачке позиције и онда ми је било интересантно посматрати их овако, са стране.

Медведев је, чини се, пао под првим великим притиском. Врло потресно је било слушати га после меча на конференцији за штампу кад је рекао да су убили дете у

њему. Јесте ли се Ви чули после са њим, јесте ли се дописивали са Данилом? Да ли је Данил Медведев схватио како је то бити Новак Ђоковић, и под таквим притиском играти годинама?

Данил је изузетно добар момак, и са њим сам одувек имао изванредан однос, пун поштовања, разумевања, подршке. Мислим да је он јако ценио то што сам му помогао кад је био јуниор. Његов тренер је био из Кана, ако се не варам, и онда је он боравио и тренирао, на Азурној обали, као и данас. И када се као јуниор пробијао у сениорске воде ја сам доста с њим тренирао, и нисам се устручавао да му дајем савете кад год би ми поставио неко питање или да му дам неку сугестију, нешто што би могло да му помогне за његову личну каријеру. Такође, једном смо заједно летели на Дејвис куп, када смо у Нишу играли са Русијом, тада сам му понудио да буде у авиону са мном. То је он памтио, ценио и био веома захвалан. Од тада је наш однос увек био позитиван, иако смо постали стварно велики ривали јер смо у претходних 12-15 месеци имали доста изванредних дуела, поготово у 2021. години. Он ми је 45 минута након завршетка свог меча послао поруку, што је мени било изненађујуће. Разменили смо неколико порука...

Шта Вам је написао, ако није превише индискретно?

Не бих да улазим баш у садржај поруке, ипак је то нешто приватно. У сваком случају била је то подршка с његове стране мени, и са моје стране њему, и честитке, наравно, на изванредној борби и на изванредном турниру. Оно што ми се јако код њега допада јесте што је врло аутентичан, што је оригиналан, што је свој, што се не устручава да на било којој сцени и у било којим околностима каже оно што заиста мисли. И наравно да ће то да засмета многим људима, је л' тако, зато што није увек политички коректан. Али ја се некако ту поистовећујем са њим, јер сам у тим ситуацијама и себе видео кроз њега, пошто сам и сам донекле такав. Наравно, сви смо ми другачији и ја сам се на почетку каријере, као и данас, трудио да увек поштујем све моје колеге и да увек уздижем онога који је мене победио а да никада ништа не узимам од заслуге противника који је мене победио. Али, с друге стране и да имам неки свој став, да знам ко сам и шта сам, и да вербализујем своје намере и своје циљеве. Тако да је то оно што и он данас ради.

Кад кажете да сте увек знали ко сте и шта сте, ја бих се вратио на време када сте имали само 14 година. Тада сте имали понуду да узмете пасош Велике Британије, и да под заставом Велике Британије наступате као тенисер. Ту понуду сте и Ви и Ваш отац Срђан Ђоковић одбили, иако би она, како сте говорили, решила све Ваше тадашње проблеме. Оно што ја сада хоћу Вас да питам, да ли би она решила и све Ваше садашње проблеме? Да ли би се ишта од овога десило да је Новак

Ђоковић дошао у Мелбурн са пасошем Велике Британије а не са пасошем Србије?

Не бих се превише бавио претпоставкама шта би било кад би било. Ја се не кајем што то нисмо урадили. Напротив. Захвалан сам и задовољан сам што смо донели одлуку коју смо донели - дакле да останем у Србији, да имам и даље српски пасош и да играм за Србију. Не жалим се што сам пролазио кроз одређене голготе у свом животу, зато што знам да има много људи који су много горе прошли од мене и који и дан-данас имају потешкоће. Ја сам имао огромну срећу да се, уз велику подршку моје фамилије, бавим спортом који волим, да сам у њему изузетно успешан и да од њега имам многе бенифиције, укључујући наравно и финансијске бенифиције. Тако да се трудим да себе увек подсећам на време одрастања, зато што ме то освешћује и тера ме да много више ценим све што данас имам. Трудим се да живим у садашњем тренутку. Кажу да свако носи онај крст који може да поднесе. Тако да далеко од тога да седим овде са Вама и да Вам говорим колико ми је тешко. Напротив. Захвалан сам на свему што ми живот и Бог дају, и верујем да су све ситуације и околности животне лекције из којих се трудим да извучем неке поуке које ће ми дозволити да будем боља верзија себе. И као човек и као професионални тенисер.

Многи ће рећи да је Ваша садашња кривица била комбинација тога што сте најбољи и што долазите из земље које има проблема са добрим пи-аром. Многи такође кажу да сте најбољи а да сте из Енглеске, Америке или Немачке – да Вам се ово не би десило. Али и да сте обичан Србин као било ко од нас, да сте новинар, пекар, лекар, апотекар, да Вам се то опет не би десило. И да је заправо ова комбинација била убитачна мета за политичаре у Аустралији. Али, доћи ћемо до Аустралије. Да се вратимо на онај 14. децембар, када у „Пиониру“ играју Црвена звезда и Барселона, можда је тада све почело. Мени је била занимљива изјава Николе Миротића, играча Барселоне. Велики европски кошаркаш рекао је да су играчи Барселоне имали велику трему и мотивацију зато што ће из првог реда да их гледа Новак Ђоковић, и да су они њега питали да ли смеју да Вам приђу и да Вас замоле да се фотографишете са њима?

И мене је та изјава искрено изненадила. Не трудим се да будем лажно скроман, али стварно не видим себе кроз ту призму, кроз то огледало. Сматрам себе једнаким са свим људима и, наравно, спортистима, и трудим се да се тако понашам и исто се поставим пред сваким човеком. А Никола је изванредан човек, изванредна особа и с њим имам већ дугогодишњи однос који је веома позитиван, са пуно узајамног поштовања и уважавања. Било ми је изузетно драго што сам тог дана могао да подржавам клуб који волим, КК Црвена звезда, и наравно Николу, великог пријатеља који је дошао с једним од највећих кошаркашких клубова у Европи.

Тренер Барселоне, некада велики кошаркаш Шарунса Јасикевичијус, који је на конференцији за штампу и сам истакао да је Ваш дугогодишњи навијач и да Вас прати од Ваше 18. године, шалио се да ће да казни све своје играче зато што су се фотографисали с Вама. На крају од те шале испаде озбиљна ствар. Један од кошаркаша који се тада фотографисао са Вама, Најџел Хејс Дејвис, испоставило се да је у том тренутку био позитиван на коронавирус. Да ли је то тренутак због којег Ви одлучујете да се тестирате на корону?

Јесте. Присуствовао сам разним јавним догађајима тих неколико дана и управо због вести коју сам добио за кошаркаша Барселоне, наредног дана сам из предострожности направио пи-си-ар тест, иако сам био асимптоматичан све време. Урадио сам и рапидни антигенски тест тог истог дана, али и наредног дана, пред догађај са децом и уручивање награда, због предострожности, јер још нисам добио резултат пи-си-ар теста

Какав сте резултат имали на антигенском тесту?

Оба антигенска теста су била негативна. Због тога и зато што нисам имао симптоме, одлучио сам да уручим награде деци у организацији Тениског савеза Београда. Резултате пи-си-ар теста сам добио и видео тек неких сат или сат и по након завршетка догађаја са децом. Наравно, не бих ни себе ни њих ставио у ту позицију да сам знао да сам позитиван на пи-си-ар тесту.

Како то да тако дуго нисте добили резултат пи-си-ар теста?

Обично се 24 сата чека пи-си-ар тест. Ја сам много пи-си-ар тестова урадио због тога што сам једино тако могао да путујем.

Претпостављам да их често радите?

Јако често. И пи-си-ар тестове и рапидне антигенске тестове, свуда по свету, готово сваки дан и један и други. Пошто тестови често показују различите резултате, ја сам просто хтео да урадим оба теста тест и да утврдим да је све валидно.

А Ви сте све време били асимптоматски, никакве симптоме нисте имали?

Тако је.

У тенису кажу за Вас да изузетно мало правите ових неизнуђених грешака. Да ли је прва велика неизнуђена грешка Новака Ђоковића у овом целом случају био следећи дан - то што сте отишли да се фотографишете за Л'Екип. Велики француски спортски лист Вас је прогласио за спортисту године и Ви, иако знате да сте позитивни на корону, одлазите да се фотографишете за Л'Екип?

То је била грешка и ја стојим иза тога. Не поричем. Имам своје разлоге зашто сам прихватио да радим тај интервју. Пре свега зато што имам однос са господином Френком којег познајем дуги низ година. Заправо, и када сам играо јуниорски гренд-слем, Ролан Гарос, он је и тад био тамо. Он је много дуже у тенису него што сам ја и један је од најугледнијих спортских новинара, као што је и часопис *Л'Екип*. И та награда ми јако значи, управо због таквог односа и њиховог статуса у тениском друштву.

И неки од ваших ривала, које сте одавно престигли на неким другим листама, раније су добијали ту награду Л'Екипа...

Тако је. И кажем, та награда била ми је много значајна. Раније смо договорили тај интервју баш за тај дан, јер смо га одлагали неко време покушавајући да нађемо адекватан датум. За позитиван пи-си-ар тест сазнао сам дан раније. Размишљао сам шта да радим, на крају сам одлучио како сам одлучио. Био сам с маском све време, имали смо физичку дистанцу. Осим када сам се сликао, а и ту сам био удаљен неколико метара и од фотографа и од господина Френка, и срећом нико се није заразио. Он је после изашао у јавност, потврдио да сам поштовао дистанцу и имао маску све време. Али опет, када све узме у обзир, поставио сам се ту себично, признајем, и не бежим од тога.

Нећу да вам бројим ваше неизнуђене грешке, мало их је иначе и у тенису, и у животу...

Сви смо ми људи и ја немам никакав проблем да кажем да сам погрешио. Поштујем све и свакога, свако има право да доноси одлуке и ја имам разумевање да је свако од нас другачији. Али ми смо сви људи, сви правимо грешке. Не постоји безгрешан човек, само је питање да ли неко стоји иза тога и да ли прихвата да је погрешио и наставља даље. Наравно, не очекујем сад да ће сви људи мени да опросте и да схвате зашто сам то направио. Схватам да има доста људи који ме осуђују и критикују због тога и ја то прихватам како јесте.

Јесте ли имали уопште дилему да ли да идете у Аустралију? То јесте турнир који сте освојили девет пута, али због целокупне ситуације да ли сте размишљали да ли уопште да идете или да пропустите овај гренд слем?

Нисам имао дилему. Ја сам знао да не могу да идем и био сам спреман да не идем, да се помирим са чињеницом да нећу ићи у Аустралију, све до тренутка када ми се указала прилика да искористим медицинско изузеће. Ту исту могућност су добили апсолутно сви тенисери с којима је искомунцирано тим циркуларним имејлом да постоји могућност апликације за медицинско изузеће. Оно наравно није било гарантовано, морали сте да прођете кроз одређену процедуру, да приложите медицинске документе како би евентуално били део процеса за добијање изузећа. Оно што је битно напоменути јесте да су два независна медицинска панела анализирали, дакле узимали у обзир медицинску документацију коју смо ми приложили анонимно. Дакле, нису знали да сам ја у питању. И колико знам, али немојте да ме хватате за реч, уручено је негде око 20 различитих медицинских изузећа. А што се тиче мог специфичног изузећа, дакле статус невакцинисаног, скорашња инфекција корона вирусом и одређени ниво антитела који је прихватљив, то смо имали нас троје. Те две особе, један хрватски тренер и чешка тенисерка, они су ушли у Аустралију десет дана уочи мог доласка. Чехиња је учествовала на турниру, дакле није било никаквих проблема. И онда се одједном створио проблем када сам ја дошао. Онда су и њима укинули, поништили визе, и њих двоје морали су такође да буду депортовани из земље.

Да ли је можда проблем направила и Ваша објава на Инстаграму, где сте јавно објавили да сте добили медицинско изузеће и да сте спремни да полетите за Аустралију? С друге стране, неки примећују да неки други тенисери који то нису јавно обнародовали, конкретно Рафаел Надал, ушао је у Аустралију иако по тадашњим прописима није могао то да уради још три наредна дана?

Васпитаван сам и одрастао сам у дому, и просто у култури и окружењу, где се вреднују искреност и отвореност. И у складу с тим вредностима које заступам ја сам и поступио. Свестан сам да се уочи одласка у Аустралију два-три месеца моје име провлачило у медијима. Био сам неко за кога се нагађа да није вакцинисан, с обзиром на одређене интервјуе из прошлости на које су се они позивали и освртали. Ја сам се трудио да задржим свој статус и свој став о вакцинацији као приватан, и да је то само моја ствар. Никад нисам мислио да ћу морати о томе да причам јавно да бих могао да играм тенис. Просто, то је законски регулисано - сваки човек има право да задржи те информације приватно за себе. Када сам одлазио за Аустралију, одлучио сам да то објавим на друштвеним мрежама, сликом са аеродрома.

„Крећем у Аустралији јер сам добио изузеће. Спреман сам да живим и дишем тенис наредних пар недеља.“ Нажалост, није било тако...

Нажалост, није било тако. Ево кажем опет: то сам урадио из намере да будем отворен и искрен, и транспарентан. Да људи разумеју зашто долазим и на основу чега. Било је много спекулација и разумем да је мој долазак тамо био неизвештан, и тако сам то урадио. Не жалим због тога. Да ли би ствари изгледале другачије да то нисам урадио, то већ стварно не знам. Било је како је морало бити.

Можете ли замислити ситуацију... Ви нисте само најбољи спортиста Србије, Ви сте и глобални суперстар. Можете ли замислити ситуацију да се неко од људи Вашег ранга, да једног Леброна Џејмса, Кристијана Роналда, Лионела Месија неки граничар државе Аустралије неколико сати испитује усред ноћи на аеродрому у Мелбурну? И да онда проводи пет дана у имиграционом центру у Мелбурну...

Разумем Ваше питање, али веома је важно узети у обзир чињеницу да су у оваквим ситуацијама, када је светска пандемија, правила иста за сваког. Мени су правила била изузетно јасна и гласна од почетка. Ја сам та правила поштовао и пратио. Тако да нисам ни у једном тренутку искористио свој привилеговани статус најбољег тенисера на планети, или најуспешнијег икада у историји Аустралијен опена, да бих на силу, не дај Боже, ушао у њихову земљу.

Долазите у тај, како они називају, Хотел „Парк“. Претпостављам да се то тешко може назвати хотелом. То је заправо имиграциони центар. У Аустралији су и даље на снази можда и брутални закони, а имиграциони притвор може да траје неограничено дуго, што је, рецимо, у супротности са свим европским повељама о људским правима... Какво је то место?

Не бих се превише задржавао на томе какви су услови били. Услови су били тешки, наравно. Нисам ништа слично доживео у свом животу и каријери. Нити сам то очекивао, нити сам то прижељкивао, али једноставно је таква ситуација била и морао сам то да прихватим.

Јесте ли разговарали с тим људима који имају несрећу да тамо проводе године?

Управо сам то хтео да кажем и да се надовежем. Осврнуо бих се више на те људе који су затворени у том објекту, неки од њих већ девет година. Тако да мојих седам дана,

колико је било заправо, стварно је ништа наспрам њихових девет година. Наравно, желео сам да се видим с њима, али то је било забрањено, било коме од нас који смо били у том притвору било је забрањено да изађемо из собе. Њима је изузетно тешко, многим људима у њиховим позицијама широм света, и то јесте један глобални проблем и надам се ћемо сви глобално моћи да нађемо боље решење за њих, јер ипак су то људи који заслужују да имају кров над главом и нека основна права.

Заправо, Ви сте несвесно указали на велики проблем у коме се ти људи налазе. И сад је можда прилика да се и тим људима помогне?

Ја ћу се потрудити да пронађем начин на који могу да им помогнем. Није лака ситуација, јер ја сам професионални спортиста и тенисер, и није ни моја позиција ни место да коментаришем политику било које земље, нити да говорим да ли је нешто исправно или није, али с обзиром да сам и сам одрастао овде деведесетих година, где је било пуно избеглица и пуно људи који су изгубили дом, нису имали ни храну на столу, чак ни воду за пиће.... И дан данас има пуно таквих људи, не само у Аустралији већ широм света, па и овде код нас у региону. Тако да је то један општи проблем за све нас, за становнике ове планете, и тако нешто стварно не би смело да се дешава – да дозволимо да у 21. веку имамо толики број људи који нема могућност, нема своја права и слободу.

